

## Laatste voorbereidingen

Verhaal geschreven op: 24-01-2011

Afgelopen vrijdag ben ik met een maatje van mij naar 't ziekenhuis in Nijmegen geweest voor de laatste voorbereidingen voor de operatie.

Wat een dag....

Iedereen die mij een beetje kent, weet dat ik niet zo moeilijk ben met wat grover taalgebruik, inclusief schuttingtaal en andere verwensingen. Het is echter absoluut tegen mijn principes om te vloeken of om met enge ziektes te slingeren. En toch, het eerste wat in mij opkwam toen ik vrijdagmiddag thuis kwam was "Potjandorie, wat een dag" om de nette variant van een vloek maar weer te geven. Wat een dag. Wat een informatie.

De 'grap' is dat 't helemaal niet nieuw voor me was. Het meeste wist ik al. En toch word je weer even op de feiten gewezen. Dat je daar niet altijd even vrolijk van wordt, moge duidelijk zijn. Maar daarover zo meer.

Het begon om 10:00 uur al (10:30 had ik de eerste afspraak, maar we waren natuurlijk op tijd voor een bakkie 'dubbele espresso'...)

Ik bestelde dus die dubbele espresso en Alex wilde een cappuccino. En een gevulde koek. Die muts achter de kassa slaat dus aan: 1 espresso, 1 espresso, 1 cappuccino en 1 gevulde koek. En druk dat 't was achter mij (de rij was o'cht lang). Ik zei nog tegen die vrouw; sla je nu twee keer een espresso aan? Ja zei ze, je wilde een dubbele espresso... Ik vertelde haar dat ik de vorige keer onwijs stampij had staan maken en dat 't toch o'cht niet goed was om twee espresso's aan te slaan. Na wat navragen heeft ze 2,60 aangeslagen, volgens mij nog steeds prijzig voor 'n dubbele espresso, maar beter dan de 3,90 die ze eerst aansloeg. De stemming zat er in ieder geval al goed in... Gelijk toch nog maar even met mijn zusje gebeld, die werkt bij 't zelfde bedrijf, ze wist echter de juiste prijs van 'n kop dubbele espresso niet meer uit haar hoofd, maar dat komt omdat ze op een andere afdeling werkt. Als ik van de week daar weer kom, of als jullie op bezoek komen en ook zin hebben in een dubbele espresso (koffie op de afdeling is overigens gewoon gratis...) houd er dan rekening mee dat ze 2 x 1,95 kunnen aanslaan, terwijl 't minder behoort te kosten. Ik ga toch nog eens een officiële klacht indienen denk ik... Sowieso was ik die ochtend al licht prikkelbaar; ik had de nacht ervoor niet geslapen, vermoedelijk van de spanning, maar ik heb nu ook 't idee dat 't kan komen door limonade met <a href="http://nl.wikipedia.org/wiki/Aspartaam" title="Aspartaam op wikipedia" target="\_new">aspartaam</a> omdat ik dat donderdag v'rt 't slapen gedronken had en gisteren toevallig ook en afgelopen nacht dus ook niet heb kunnen slapen... Takkespul, dat aspartaam. Maar ik vlak de spanning niet uit hoor; die was er donderdag op vrijdagnacht z'ker ook. Plus ik mocht eerst naar Vianen rijden om Alex op te halen om vervolgens naar Nijmegen te rijden. Best om, maar 't is voor 'n goed doel. Lekker ongestructureerd verhaal weer...

Na de koffie gingen we naar de eerste afspraak. Bloedprikken en een ECG. Ik meld me keurig bij de balie en na enige minuten ben ik al aan de beurt. Bloedprikken was niet zo schokkend; 3 buisjes maar. Ik kreeg in plaats van zo'n standaard groene elastische band (om arm af te knellen om bloedvaten beter zichtbaar te laten worden) een vel gekleurde. Ik maak daar een opmerking over; zegt de verpleegkundige met 'n stalen gezicht dat 't Italiaans design is... Serieus... Ik kon mijn lachen bijna niet inhouden.

Vervolgens nam de verpleegkundige me mee naar 'n apart kamertje voor 'n ECG (Hartfilmpje). Ik schrok; toch niet weer een scheermes en wat happen uit mijn borsthaar? Gelukkig deze keer niet. Grote plakkers met behoorlijk wat plakkracht en omdat ik alleen maar stil hoefde te liggen zouden ze ook niet loslaten door zweet of wat dan ook. Na 't opplakken van die stickers en wat klemmen op mijn polsen en enkels moest ik enige minuten stil blijven liggen. 't hartfilmpje zou direct in mijn <a href="http://nl.wikipedia.org/wiki/Elektronisch\_patiëntendossier" target="\_new" title="Electronisch Patiëntendossier">EPD</a> terecht komen. Ideaal die techniek. Daarna mocht ik zelf die stickers loshalen... Ik weet niet wat ik erger vind... Met 'n scheermes 3 happen uit mijn borsthaar of..... ;-)

Ik kreeg 'n dikke map (PDP (Papieren Patiëntendossier...)) mee die ik bij elke vervolgspraak die dag moest

## Laatste voorbereidingen

overhandigen. Ideaal dat analoge...

We hadden vervolgens wat tijd/ruimte om een kopje koffie te drinken en gelukkig staat er op elke afdeling waar we kwamen een koffiemachine, dus ik hoefde niet elke keer stampij te gaan maken. Na de koffie door naar de 'pre-operatieve poli anesthesie', oftewel de anesthesioloog. Helder gesprek wat o.a. ging over pijnbestrijding na de operatie (ik krijg een morfiepompje etc) en over hoe de anesthesie precies gaat. Ik krijg ook een [Endotracheale tube](http://nl.wikipedia.org/wiki/Endotracheale_tube "Endotracheale tube") ingebracht zodat ze kunnen garanderen dat ik blijf ademen. Wel zo belangrijk. Schijnt alleen dat 't na afloop wat problemen (schor etc) met zich mee kan brengen. We zullen wel zien. Ik heb 's ochtends al af en toe een redelijke Barry White stem, kan je nagaan als ik ook nog eens wat hees ben... Verder kwam ook nog ter sprake dat mijn kaak regelmatig [luxeert](http://nl.wikipedia.org/wiki/Luxatie "Luxatie op wikipedia"). Ik schreef eens in een [blog](http://www.ongezouten.net/verhalen.php?verhaal=29&index=0 "Gammel") dat dit zo'n 3 - 4 keer per dag gebeurt, inmiddels is deze frequentie opgeschroefd tot zo'n 8 - 10 keer per dag. (heel vervelend) De anesthesioloog was in ieder geval wel blij dat ik 't doorgaf; hierdoor kunnen ze tijdens en na de operatie hier rekening mee houden. Niet dat ze dus zomaar mijn kaak dichtklappen als ze dat buisje eruit halen...

Daarna moest er een [Thoraxfoto](http://nl.wikipedia.org/wiki/Thoraxfoto "Hart/Long foto") gemaakt worden. Vroeger (kan ik me nog herinneren) kreeg je een grote bruine envelop mee waar de ontwikkelde foto in zat, die dan op 'n lichtbak bevestigd werd opdat de arts er naar kon kijken. Tegenwoordig wordt de foto gemaakt en wordt 'ie digitaal aan het EPD toegevoegd. De foto maken was dus ook een fluitje van een ei of bedenk zelf een andere verhaspeling van wat toepasselijke spreekwoorden en/of gezegden...

Het ochtendprogramma zat erop en we hadden ruim voldoende tijd om te gaan lunchen. Ik had een beetje gehoopt dat de lunch wel geregeld zou zijn, maar nee hoor; ik mocht zelf in de buidel tasten en laten die broodjes nou nÃ© de hoofdprijs kosten... Of, "dat kost duur" zoals sommigen het in goed Nederlands proberen uit te drukken...

Na de lunch hadden we een gesprek met de transplantatieverpleegkundige. Of 'verpleegkundig consulent niertransplantatie' zoals er op haar visitekaartje staat. Aardige vrouw die een hoop wist te vertellen wat er allemaal gaat gebeuren als ik opgenomen word. Ze had er ook een powerrrrpoint presentatie die het heel verhaal verduidelijkte. Deze presentatie had ik al wel [eens](http://www.ongezouten.net/verhalen.php?verhaal=32&index=15 "Pre-transplantatie-onderzoek in Nijmegen") eerder gezien, maar het was wel handig om 'm nog een keer te zien. Maar wel confronterend. De verpleegkundig consulent heeft ook duidelijk uiteengezet wat er allemaal mis kan gaan. Van 'niet zo erg' tot 'redelijk ernstig'. En de consequenties hiervan. Gelukkig houdt het niet in dat als ik afstotingsverschijnselen krijg dat die nier dan ook gelijk opgegeven wordt. Ze kunnen een hele hoop rechtekken met medicatie. Al is 't wel heftige medicatie. Alex vergeleek 't met een chemo-kuur; daar kan je ook veel mee bereiken, maar 't is niet echt goed voor je lichaam. Zo ook dus met dat soort medicatie. Maar gelukkig zijn er ook minder schokkende zaken die mis kunnen gaan die ze ook met minder schokkende medicatie tegen kunnen gaan. Statistisch gezien overleeft 90 procent van de levende donornieren 't eerste jaar en 77 procent de eerste 5 jaar, tegen 70 procent 't eerste jaar bij een postmortale nier en 55 procent die de 5 jaar haalt. Of val ik nu in herhaling met dit soort informatie... Ik weet 't niet meer.

Er is in ieder geval een reden waarom ze hier uitgebreid bij stilstaan. Natuurlijk hopen ze dat ik positief ingesteld de operatie inga. Maar ook weer niet tÃ© positief. "Realistisch" is iets wat ze liever hebben. Natuurlijk is een positieve instelling goed, maar mocht er iets misgaan, en de kans dat er iets misgaat is ongeveer 20 procent (redelijk hoog vind ik), dan kan dat erg veel stress met zich meebrengen. En stress is ook weer niet goed voor het herstelproces. Dus vandaar dat ze bij de positieve, maar dus ook bij de mogelijke negatieve zaken stilstaan, om 'n zo'n realistisch beeld te scheppen wat er kÃ¼n gebeuren.

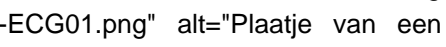
## Laatste voorbereidingen

Voorafgaand aan het gesprek, of eigenlijk voorafgaand aan deze hele dag, had ik een dikke map thuisgestuurd gekregen met alle relevante informatie over de opname en operatie. Deze hele map heb ik afgelopen week doorgenomen en ik had enige vragen voorbereid. Tijdens het gesprek met de verpleegkundige heb ik deze vragen voorgelegd; het kwam er eigenlijk op neer dat de meeste informatie die in de map zit inmiddels achterhaald is. Zo stond er bijvoorbeeld dat ik een TV kon huren. Lekker belangrijk dacht ik nog; ik heb niet heel veel behoefte aan een TV. Mijn moeder had echter een folder waarin stond dat de TV gratis is. Nu blijkt dus dat ik oude folders heb; de TV is op dit moment gratis, maar gaf ze aan, binnenkort moet hier wel weer voor betaald worden... Ik had in ieder geval ook nog een vraag over internet; gelukkig is dit (ook nog) gratis. Verder stond er in de folder dat ik om 12:00 uur 's middags een warme maaltijd krijg, ik wilde weten waarom en waarom dit niet 's avonds is, zoals, naar mijn bescheiden mening, hoort. Ook hier was er discrepantie met de folders die mijn moeder had; in haar folder stond dat ze 's avonds een warme maaltijd krijgt... Mijn folder bleek dus ook verouderd... Ik las dat ik thuis een formulier toegestuurd kreeg dat ik in moet vullen en mee moet nemen; ik kon dat formulier niet vinden, dit is ook achterhaald; dit gesprek met bijbehorend formulier vindt plaats als ik opgenomen word... En zo had ik nog wat vragen...

De verpleegkundige had mijn bloedwaarden uit Ede nog opgevraagd en aan de hand daarvan mijn capaciteit berekend; 10,2 procent volgens haar cijfers. Dus iets lager dan wat mijn specialist afgelopen woensdag meldde.

Verder ook goed nieuws; de bezoektijden zijn van 15:00 uur tot 20:00 uur, maar afhankelijk van hoe ik mij voel en met hoeveel personen ik op 'n kamer lig, zijn ze wel flexibel met de bezoektijden. Dus als iemand om 11:00 uur in de buurt is, even bellen, wellicht ben je ook om 11:00 uur welkom! Qua bezoek; ik ben bezig een applicatie te maken om een bezoekje te 'plannen'. Ook hier geldt dat afhankelijk van hoe ik mij voel en met hoeveel mensen ik op een kamer lig, ze best soepel om kunnen gaan met de hoeveelheid personen naast mijn bed. In principe mogen er maar twee mensen tegelijkertijd op bezoek komen, maar wellicht mag/kan meer. Maar om te voorkomen dat IEDEREEN op 't zelfde moment aan mijn bed staat (en ik verwacht er een hoop... (hint hint...;-))) ben ik bezig met 'n soort 'reserveringssysteem'. Die komt deze week nog op de site. To be continued...

We begonnen iets uit te lopen qua tijd en we moesten ook nog naar de nefroloog, dus het gesprek werd afgerond. Ik zou eventueel nog na het gesprek met de specialist terug kunnen komen, zodat ik een rondleiding over de afdeling (tweede verdieping) zou krijgen.

We mochten weer naar de wachtkamer waar we na enige minuten opgehaald werden door de arts. Deze liet de hart/long foto op z'n monitor en bekeek 't hartfilmpje ook. De hart/longfoto zag er goed uit volgens hem, op de ECG was wel zichtbaar dat er iets met kalium was, echter bleek uit de bloedsuikerslagen dat 't kalium 4,9 was, minder dan woensdag dus, en goed. Maar wel zichtbaar;  Plaatje van een hartslag/ECG" /> Volgens mij was mijn 'T'-piek wat hoger dan op dit plaatje, maar wellicht dat mijn zusje of moeder (beiden verpleegkundigen) hier meer over kunnen vertellen... Ik weet veel van computers, en nieren inmiddels, maar niet van hartslagen... :-)

De arts vroeg ook nog of ik mij wilde ontkleden op mijn ondergoed na; ik had 't IJS- en IJSKOUD. Dus ik vroeg of ik mijn sokken ook aan mocht houden, maar nee hoor; die moesten ook uit. Sta je daar met blote (witte) voeten op 'n linoleum vloer. Niet fijn. Verder was alles gelukkig wel goed. Nog na gevraagd hoe het precies zit met mijn kaak. Dit kunnen ze eventueel wel opereren heeft de kaak-chirurg ooit verteld, maar 1) daar word ik niet echt knapper van en 2) sowieso mag ik de eerste 9 maanden na de transplantatie niet geopereerd worden. Daarna is een operatie wel mogelijk, als ik maar extra antibiotica krijg. Doordat straks mijn immuun systeem plat gelegd wordt, ben ik wel vatbaarder voor allerlei soorten en vormen van infectie en een operatie (wond) heeft altijd een infectie als risico.

Na het gesprek met de specialist waren we zo beduusd van alle informatie die we te verwerken kregen, dat we helemaal vergeten zijn om naar de verpleegkundige terug te lopen voor de rondleiding. Ik ga haar straks nog wel mailen; wellicht

## Laatste voorbereidingen

dat ik van de week nog een rondleiding kan krijgen.

Ik heb Alex weer naar huis gebracht en ben daarna zelf naar huis gereden en ben vrij snel gaan slapen; ik was op; had de nacht ervoor dus niet geslapen. Gelukkig had ik deze nacht wel een fatsoenlijke nachtrust.

Zo. Mijn blogs worden langer en langer. En nog heb ik 't idee dat ik wat relevante informatie vergeten ben te vermelden....